

Finansministeren (Bramsnæs): Formaalet med Fremsettelsen af dette lille Lovforslag har været at give en Mulighed for at fritage Foreninger for Forlystelsesskattens Afgift, selv om de har et betydeligt Medlemsantal. Hidtil har denne Fritagelse været begrænset til Foreninger med et mindre Medlemstal. Der foreligger nemlig en Del Højesteretsdomme, som gaar ud paa, at saadanne større Foreninger ikke kan faa Fritagelsen, d. v. s. de bliver kaldt for offentlige, og saa kan man ikke fritage dem. Begrundelsen for, at disse Foreninger er blevet erklæret for offentlige, var for Højesteret, i det væsentlige i alt Fald, at de har en meget omfattende Kreds af Medlemmer. Da Højesteret jo ved Afgørelsen af, om en Sammenkomst maa anses for offentlig eller ikke, formentlig har andre Hensyn at tage end Spørgsmaalet om Forlystelsesskatten, har jeg ment, at man kunde komme udenom den Vanskelighed, der saaledes er opstaaet, ved at give Finansministeren en Bemyndigelse til at fritage for Forlystelsesskatten, selv i saadanne Tilfælde, hvor Justitsministeriet maatte erklære, at Sammenkomsten egentlig var offentlig i Overensstemmelse med Højesterets Afgørelse. Derved vil vi opnaa, at Forlystelseslovens Regler kommer til at gælde ens for alle Arter af Foreninger uanset deres Størrelse.

I Folketinget er Lovforslaget blevet modificeret lidt, idet man har erstattet Ordet „Forestillinger“, som jeg havde anvendt, med „Teaterforestillinger og Koncerter“, saaledes at man f. Eks. har undtaget Biograf-forestillinger. Jeg er gaet ind paa denne Ændring, fordi det egentlig var min Hensigt, at Lovforslaget skulde gælde Teaterforestillinger og Koncerter; man har imidlertid i Folketinget ønsket, at denne Begrænsning udtrykkelig skulde fastslaaes i Loven. Dernæst har man i Folketinget indsat en Bestemmelse om, at Fritagelse for disse Foreninger for Afgift kun kan finde Sted i begrænset Omfang. Dermed har man naturligvis ikke sagt noget om, hvor mange eller faa man kan give Fritagelse, men man har givet Finansministeren en Bemyndigelse til at skønne, for at der ikke skal øves Misbrug med en saadan Dispensationsbestemmelse. Hvis der ikke stod noget saadant, vilde man formentlig fra Finansministeriets Side alene være i Stand til at skønne over, hvorvidt der var Tale om en Sammenkomst, der faldt ind under Lovens almindelige Regel, men det var jo muligt, at vedkommende kunde have Interesse i at holde saadanne Forestillinger meget hyppigt, hyppigere, end det kunde anses for

rimeligt, og at man derved i Virkeligheden maatte have Grund til at tro, at vedkommende forsøgte at komme udenom Loven ved at anvende de nye Regler. Efter at den Ændring er sat ind i Folketinget, at saadan Fritagelse kun kan gives i begrænset Omfang, har altsaa Finansministeriet Bemyndigelse til at skønne herover, og det vil praktisk talt sige, at selv om en Forening faar Fritagelse i de Tilfælde, hvor det kan anses for rimeligt, vil den ikke have noget absolut Krav paa at faa Fritagelse, hvis Tilfældene bliver saa hyppige, at man maatte mene, det var et Forsøg paa at udnytte Loven udover, hvad der har været paatænkt.

De Ændringer, jeg her har nævnt, blev altsaa indsat af Folketinget i det af mig forelagte Lovforslag, og i den Form, hvori dette nu foreligger, skal jeg tillade mig at anbefale det til det høje Landsting. Jeg mener, at man derved skaber den Ligeledelse med Hensyn til Forlystelsesskatten for alle Foreninger, som der formentlig bør herske.

J. V. Christensen: Det foreliggende Lovforslag er for saa vidt, jeg ved ikke, om jeg maa sige: en god gammel Bekendt. Jeg husker, at da den første Lov af denne Art vedtoges — det var vist i 1911 —, var der megen Frygt i Landet for, at det skulde gaa ud over Kulturen i vort Samfund. Jeg ved ikke, om Loven har haft denne Indflydelse paa Kulturen, eller om det er andre Ting, der har virket paa Kulturen, men i hvert Fald ved jeg, at Loven nu er blevet saa gammel, at den er ved at kunne holde 15 Aars Jubilæum. Den Tilføjelse, der ved dette Lovforslag gives Loven, er vel nærmest at opfatte som en Tydeliggørelse af de gældende Regler. Det er for øvrigt ejendommeligt at se, at denne Beskatning, som til at begynde med rejste saa stor Uenighed, allerede 4 Aar efter kunde samle Folket i Enighed, idet baade det høje Folketing og det høje Landsting da enstemmigt vedtog den saakaldte Forlystelsesskat.

Allerede i den oprindelige Lov er der truffet Bestemmelser om, at Foreningsforestillinger og -fremvisninger skulde være afgiftsfri; derfor forekommer det mig i Grunden noget mærkeligt, at det har været nødvendigt at foretage denne Tilføjelse. Ganske vist ser jeg nok, at de Domme, der er fældet med Hensyn til visse Foreningsforestillinger, har kunnet fremkalde Beskatning paa Steder, hvor det var rimeligt, at Beskatning blev undgaaet, men det forekommer mig egentlig, at man ikke har faaet